

בש"פ 8640/15 - מדינת ישראל נגד סלימאן עווידה

בבית המשפט העליון

בש"פ 8640/15

כבוד השופט ע' פוגלמן
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

סלימאן עווידה

המשיב:

בקשה להארכת מעצר חמישית לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

(9.2.2016)

ל' בשבט התשע"ו

תאריך הישיבה:

עו"ד שרית משגב

בשם המבקשת:

עו"ד מיכאל כרמל

בשם המשיב:

החלטה

לפניי בקשה חמישית להארכת מעצרו של המשיב לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 ב-90 ימים או עד למתן פסק דין בעניינו בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, לפי המוקדם.

1. הרקע הצריך לעניין פורט בהחלטת השופטת ד' ברק-ארז במסגרת ערר שהגיש המשיב על דחיית בקשתו לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו עד לתום ההליכים נגדו (בש"פ 8116/14 עווידה נ' מדינת ישראל (14.12.2014) (להלן: עניין ערר עווידה)). בתמצית יאמר כי נגד המשיב הוגש כתב אישום הכולל 10 סעיפי אישום המייחסים לו ריבוי עבירות של סחר בנשק ועבירות נוספות בנשק; גניבה; גניבה בידי עובד ציבור; קשירת קשר לביצוע פשע; ואיומים. על פי הנטען בכתב האישום ביצע המשיב את העבירות יחד עם נאשמים נוספים במהלך שירותו כשוטר במשמר הגבול. המשיב נעצר

עמוד 1

עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו בהתאם להחלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ש' בן שלמה) מיום 5.8.2014 שבה נקבע, בין היתר, כי חלופת המעצר שהציע אינה יכולה לאיין את מסוכנותו. להשלמת התמונה יצוין כי מעצרו של המשיב הוארך מאז 4 פעמים נוספות; כי בקשותיו לעיון חוזר - 4 במספר - נדחו בבית המשפט המחוזי; וכי שני עררים שהוגשו לבית משפט זה על שתיים מן ההחלטות האמורות נדחו ונמחקו בהתאמה (עניין ערר עוידה; החלטת השופט צ' זילברטל בבש"פ 4206/15 מדינת ישראל נ' עוידה (26.7.2015) (להלן: עניין עוידה הראשון)). בצד האמור, בעניין עוידה הראשון הוסכם בין הצדדים כי שירות המבחן יגיש תסקיר משלים ובגדרו תיבחן בין היתר האפשרות לשחרור המשיב לחלופת מעצר. המבקשת הבהירה כי אין בהסכמתה כדי לפגוע בטענתה כי אין מקום לשחרור המשיב לחלופה ובהחלטה נקבע כי לבית המשפט המחוזי נתון שיקול דעת מלא בסוגיה זו. לבחינת אפשרות זו נידרש להלן בהמשך דברינו.

2. אשר לתיק העיקרי: פרשת התביעה החלה ביום 16.11.2014 ותמה ביום 19.11.2015 לאחר שנשמעו מעל 30 עדי תביעה. בתקופה זו התקיים במקביל הליך גישור בין הצדדים, שלא צלח. דיון הוכחות שנקבע ליום 26.11.2015 לא התקיים וזאת עקב מחלת בא כוח המשיב. בדיון הוכחות שהתקיים ביום 30.12.2015 העיד המשיב. מועד דיון נוסף שהיה קבוע ליום 5.1.2016 נדחה עקב השתלמות פרקליטים; ובדיון שנקבע ליום 2.2.2016 טען המשיב שהוא חולה וסרב להעיד, כך שסופו של דבר הדיון לא התקיים. נכון לעת הזו קבועים שני מועדי הוכחות נוספים ליום 15.3.2016 וליום 23.3.2016 שבהם תמשיך שמיעת פרשת ההגנה.

3. המבקשת טענה בבקשתה - אשר הוגשה במחצית חודש דצמבר 2015 - כי מסוכנותו של המשיב גבוהה וכי היא נלמדת מחומרת העבירות המיוחסות לו, מכמותן ומתדירותן. עוד נטען כי העבירות בוצעו עת היה המשיב שוטר במשמר הגבול ויש בכך כדי להעיד על מסוכנותו הרבה; וכי למסוכנות זו תורמת גם העובדה שהמשיב לא בחל בהשמעת איומים כלפי שוטרים וחוקרים אגב חקירתו. אשר לקצב התקדמות ההליך העיקרי נטען כי ההליך מצוי בפרשת ההגנה; וכי עיכוב בהליך, ככל שהיה כזה, נבע מחילופי ייצוג של המשיב ומביטול ישיבות הוכחות בשל אי התייצבות של המשיב, של בא כוחו ושל נאשמים אחרים, שאין לזקוף לחובת המבקשת. בדיון שהתקיים לפני הוסיפה באת כוח המבקשת כי נגד המשיב הוגש כתב אישום נוסף, נפרד, בגין קטטה שהשתתף בה לכאורה בבית המעצר.

כאן המקום להעיר כי לאחר שהוגשה הבקשה לבית משפט זה הודיע המשיב כי הגיש בקשה לעיון חוזר בעניין מעצרו לבית המשפט המחוזי, ובנסיבות אלו הוא מסכים להארכת מעצרו עד להחלטה אחרת. מעצרו הוארך כאמור בהחלטת מיום 21.12.2015. ביום 2.2.2016 הודיע המשיב כי לבית המשפט המחוזי הוגש תסקיר עדכני שהמליץ על שחרורו למעצר בית מלא לאחר ששירות המבחן התרשם לחיוב ממפקחים שהוצעו; וכי בדיון שהתקיים ביום 27.1.2016 בבית המשפט המחוזי (כב' השופטת הבכירה נ' אהד) לא נחקרו המפקחים שהוצעו והבקשה נדחתה לעיון. משלא ניתנה החלטה בבית המשפט המחוזי התבקש כי הבקשה להארכת המעצר תיקבע לדיון לפני.

4. המשיב טען בדיון שהתקיים כאמור כי עד למועד זה טרם ניתנה החלטה בבקשתו לעיון חוזר; וכי התסקיר העדכני ממליץ על שחרורו לחלופת מעצר בפיקוחם של שני מפקחים ששירות המבחן התרשם מהם לחיוב. המשיב הוסיף כי מסוכנותו בעת הזו נמוכה מזו שנבעה ממנו בראשית ההליכים, בין היתר נוכח פיתוריו ממשמר הגבול, כך שאם ישוחרר לא תהיה לו גישה נוספת לכלי נשק. המשיב העריך - בנוגע להתקדמות התיק העיקרי - כי יידרשו מספר ישיבות נוספות פרט לשתיים שנקבעו על מנת לסיים את פרשת ההגנה, כך שסביר כי ההליך יתארך מעבר להארכת המעצר הנוכחית. נוכח חלוף הזמן והצפי להתמשכות נוספת של ההליך טען המשיב כי השתנתה נקודת האיזון וביקש כי תידחה הבקשה להארכת מעצרו. אשר לכתב האישום הנוסף נטען כי מדובר בקטטה מרובת משתתפים; וכי כתב האישום אינו מייחס

למשיב כל פעולה קונקרטית.

5. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים בכתב ובעל פה הגעתי לכלל מסקנה כי יש להיעתר לבקשה. במסגרת בקשות להארכת מעצר על בית המשפט לאזן בין זכות הנאשם לחירות לבין הצורך בשמירה על ביטחון הציבור ותקינות ההליך הפלילי. במסגרת האיזון האמור על בית המשפט לשקול – בין היתר – את מידת המסוכנות הנשקפת מן הנאשם; את חלוף הזמן ואת קצב ניהול ההליך העיקרי; את זהות הגורם שעליו מוטלת האחריות להתמשכות ההליכים; ואת מידת החשש מפני הימלטות הנאשם ומשיבוש הליכי משפט על ידו (ראו, בין רבים: בש"פ 7070/15 מדינת ישראל נ' סבן, פסקה 5 (27.10.2015); בש"פ 5744/15 מדינת ישראל נ' חאג' יחיא, פסקה 7 (18.10.2015); בש"פ 4084/15 מדינת ישראל נ' דלו, פסקה 8 (25.6.2015)). בנסיבות המקרה שלפניי נראה כי התמשכות ההליך – אשר מתנהל במשך כשנה ושלושה חודשים – אינה רובצת לפתחה של המבקשת, בשים לב לכך שמדובר בהליך מורכב ומרובה אישומים ונאשמים; ומשחלק מהתמשכות ההליך יש לזקוף לחובת המשיב, אשר ייצוגו הוחלף פעמיים ואשר סרב להעיד באחת הישיבות האחרונות. אשר למסוכנות הנשקפת מן המשיב, נוכח המיוחס לו בכתב האישום מדובר במסוכנות גבוהה. בנסיבות אלו ראיתי להיעתר לבקשה. יודגש כי אין באמור כדי לשלול את בחינת האפשרות לשחרור המשיב לחלופת מעצר אשר תלויה ועומדת בגדר בקשת המשיב לעיון חוזר בשאלת מעצרו, עליה הוחלט בהסכמה בהחלטת השופט צ' זילברטל בעניין עוידה הראשון. כפי שנקבע שם, לבית המשפט המחוזי "נתון שיקול דעת מלא בסוגיה". בשים לב לטיב המאטריה שבה עסקינן, הדעת נותנת כי החלטה בבקשה זו תינתן במהירות הראויה. למותר לציין כי אינני נוקט בשלב זה עמדה לגופה של אותה בקשה.

הנחתי היא כי בית המשפט המחוזי יקבע מועדי הוכחות נוספים באופן שיאפשר הגדרה של מסגרת ברורה לסיום שמיעת פרשת ההגנה.

מעצרו של המשיב מוארך אפוא ב-90 ימים החל מיום 31.12.2015 או עד למתן פסק דין בת"פ 4336-04-14 בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, לפי המוקדם.

ניתן היום, א' באדר א' התשע"ו (10.2.2016).

ש ו פ ט